

land. Det foreslås derfor, at samrådene, der — som i den danske svangerskabslov — skal afgøre sager efter § 3, § 5, stk. 2, § 6, stk. 2 og 3 og § 7, som det hidtil har været tilfældet i Grønland, kommer til at bestå af den læge, der skal foretage indgrebet og en anden læge. Endvidere foreslås til samrådet udnævnt et tredje medlem, der i kraft af sit arbejde inden for den kommunale socialforsorg eller sundhedsvæsenet kan tilføje samrådene noget af den sagkundskab, som mødrehjælpen repræsenterer i de danske samråd. Man har herved taget i betragtning, at uddannelsen af det grønlandske social- og sundhedsvæsens medarbejdere har gennemgået en betydelig udvikling, siden svangerskabsloven af 1956 trådte i kraft i Grønland.

Da samrådenes sammensætning ifølge sagens natur vil variere fra tilfælde til tilfælde forudsættes, at den læge, til hvem henvendelse rettes om en eventuel svangerskabsafbrydelse, drager omsorg for samrådets nedsættelse, når der er behov herfor.

Da der ikke altid vil være to læger i en by, vil det i visse tilfælde være nødvendigt at forelægge samrådsafgørelser telegrafisk, f. eks. for en læge i nabo-distriktet.

Det foreslås, at afgørelserne i påtrængende tilfælde kan træffes af den læge, der skal foretage indgrebet, og et af de to andre samrådsmedlemmer. Specielt i bygdens sager kan det tænkes, at det vil være vanskeligt at samle alle 3 samrådsmedlemmer. Endvidere vil der i en by kunne opstå hastetilfælde, som skal afgøres, medens en af lægerne er på rejse i læge-distriktet.

Ankenævnet foreslås sammensat af landshøvdingen over Grønland, landslægen og arbejds- og socialdirektøren, og det foreslås placeret i Godthåb. Ankesagerne er hastesager. Det har været overvejet, om det danske ankenævn burde kunne behandle sager fra Grønland for at opnå en ensartet praksis. Selv om arbejdsgangen under alle omstændigheder må baseres på telegrafisk forelæggelse, når det drejer sig om sager fra andre byer end Godthåb, forekommer det imidlertid mindre hensigtsmæssigt at belaste det danske ankenævn med sager, som med hensyn til de sociale omstændigheder kan virke fremmedartede, og som derfor heller ikke nødvendigvis skal tilpasses efter dansk praksis.

Ankenævnet skal føre tilsyn med samrådenes virksomhed. Medens det danske ankenævns arbejde hviler på et omfattende skriftligt materiale både vedrørende de medicinske og sociale forhold, hvilket muliggør, at ankenævnet i sin tilsynsvirksomhed kan sikre en vis ensartethed i afgørelserne, skønnes det hverken muligt eller ønskeligt at stille samme krav om skriftligt grundlag for afgørelserne i Grønland.

Gennem ankenævnets funktion som appelinstant i den konkrete sag opfyldes dog kravet til retssikkerhed på samme måde som i den danske lov, og i kraft af sin almindelige tilsynsmyndighed vil nævnet også have mulighed for at følge med i antallet af afbrydelser og afslag i de forskellige distrikter.

Til § 5.

Bestemmelsen er enslydende med den danske svangerskabslovs § 5. Det foreslås i stk. 2, at der i de tilfælde, hvor en kvinde er ude af stand til at forstå betydningen af indgrebet, foruden en anmodning fra en værge skal foreligge en tilladelse fra samrådet. Dette gælder, selv om 12. svangerskabsuge ikke er udløbet.

Til § 6.

Bestemmelsen er enslydende med den danske svangerskabslovs § 6. Efter i parantes at have tilføjet de i relation til nærværende lovforslag relevante henvisninger, er bemærkningerne til denne bestemmelse i det danske lovforslag sålydende:

Efter den gældende lovs § 5, stk. 2, (1956-lovens § 2) skal der indhentes samtykke fra forældremyndighedens indehaver til indgrebets foretagelse, hvis kvinden er under 18 år. Fritagelse for at indhente samtykke kan kun gives, hvis særlige omstændigheder taler imod at indhente samtykket.

I stk. 1 opretholder man principielt kravet om samtykke fra forældremyndighedens indehaver. Der kan imidlertid forekomme tilfælde, hvor det skønnes rimeligt at undlade at indhente samtykke. Da antallet af disse tilfælde formentlig må antages at blive stadig større, har man fundet det rigtigst i stk. 2 at lempe betingelserne for at se bort fra samtykkekravet og give adgang dertil, hvis omstændighederne taler derfor. Man har ligeledes anset det for rimeligt i stk. 3 at give mulighed for at tillade svangerskabsafbrydelse, hvis omstændighederne taler derfor, selv om forældremyndighedens indehaver har været spurgt og har nægtet at samtykke. Afgørelsen af disse spørgsmål skal altid træffes af samrådet. Det gælder også i tilfælde, hvor kvinden i medfør af § 1 anmoder om svangerskabsafbrydelse inden udløbet af 12. svangerskabsuge, og der derfor ikke kræves tilladelse efter § 3 til indgrebet.

Samrådenes afgørelser også på dette område kan indbringes for ankenævnet. Der vil i de administrative regler, der ventes udsendt i medfør af § 12 (§ 11), blive givet regler til sikring af, at forældremyndighedens indehaver får mulighed for at påklage en tilladelse efter stk. 3, inden indgrebet foretages. Har indehaveren af forældremyndigheden i et tilfælde, der er omfattet af stk. 2, rettet henvendelse til sam-